

חבר אני לכל אשר יראוך

הזכות לתת "חיים"

השעה 8.30 בבוקר, הילדים יצאו ללימודים, סיבוב קצר בבית והייאוש עולה ומזדחל, כמו בכל יום ראשון של קיץ, התעוררו כולם עייפים, וסידור החדרים נשאר לי כבונוס, כדי להביא את הבית למצב מאורגן ואת הסלון למצב "חנות" נדרש לי לפחות 3 שעות עבודה. איך אספיק הכול? ועוד יש לי שיעורי בית להכין.

ומה יהיה עם בישול? והכביסה שאחרי שבת? ולמה בכלל למרות שיש סלסלות לכל סוג של כביסה, ולכל סוג צבע סלסלה מתאימה, (אגב ממליצה בחום על הרעיון שחוסך לרוב זמן של מיון) עדיין הרצפה זרועה בהרבה מידי בגדים שכנראה ארכה להם הדרך עד לסלסלה... שלא לדבר על הכביסה הממוינת שמחכה להתכבס

אין לי בכלל סיכוי לעמוד בזה, ועוד לפני שאזוז כבר יגיעו הלקוחות ב"ה, איזה תסכול! ולמה זה ככה. ולמה הם לא שומרים על הסדר מלכתחילה, ולמה כל כך קשה להם להגיע עד לסלסלה? ואיך הגיעו לכאן משחקים בכלל? ומי הוריד עכשיו את הגלגל ים, מה הקשר?

ולמה בכלל אני צריכה לעשות פה הכול???

מרוב תסכול הסתובבתי מחדר לחדר מנסה להזיז מכאן לשם ומשם לכאן, בלי שום סדר וכיוון, הרגשתי שאני צריכה עזרה, יותר מעזרה מעשית אני צריכה עזרה ארגונית, רוצה לשמוע אולי לנשים אחרות יש רעיונות פרקטיים למה שמציק לי כך שלא נגיע ליום ראשון מעייף שכזה?

ואז נזכרתי, אולי בעצם זה מתאים ל"חבורות"? הרי המוטו שלנו הוא: "איש את רעהו יעזורו!" אז הנה פנייתי אליכן חברותי, איך מייעלים את העבודה היומיומית והשוחקת הזאת??

- - -

עברו יומיים שלושה והקב"ה זימן לי הארה מיוחדת, וברור היה לי שאשתף אתכן,

בבר מצווה שערכנו לבנינו שיחי' הוזמנה בת דודה, אישה מבוגרת ואלמנה, שלצערנו לא זכתה לקבל חינוך יהודי, היא זוכרת מעט מה שסבתה לימדה אותה בהיותה ילדה עוד לפני השואה,

היא הגיע ראשונה לבר מצווה, השתדלה ללבוש בגד עליון שיכסה במעט את הקצר,

בטקס איטי, פתחה את קישורי השקית שהביאה, ושלפה משם זוג פמוטים ישנים מכסף, בדמעות ביקשה מביתי בת ה-7.5 שתבטיח לה שתדליק בהן נרות שבת אחרי נישואיה...

הופתעתי מהרעיון וניסיתי להבין מה הביא אותה לזה עכשיו, ואז היא מספרת לי שסבתא שלה לימדה אותה להדליק נרות שבת, ובעבר גם הדליקה, אבל מזה שנים שהיא כבר איננה משתמשת ב"זה" והיא יודעת שהילדים שלה בוודאי לא יבינו בזה, וכואב לה הלב שיזרקו את זה לפח כמו שהם בוודאי יעשו עם כל חפציה, לכן החליטה לתת אותן לביתי ובכך וודאי יזכו לעדנה...

עוד היא מוספה ומתחננת שנגיע לביתה ונראה מה עוד אנחנו מסכימים לקחת כי אין אדם יודע מה ילד יום, ושלא ילכו דברי קדושה לפח....

הצטערנו בגינה מאד, ובהזדמנות הראשונה נסענו אליה, לצערנו, לא מצאנו שם עוד משהוא נוסף שראוי לו להישמר... ישבנו אתה כמה שעות, ושמענו סיפור חיים עצוב, היא גדלה אצל הורים רחוקים מתורה ומצוות, המסורת היחידה שיש לה זה מסבתא ע"ה שהייתה יושבת אתה שעות רבות, מכניסה בה קצת אידישקייט, ושרה לה שירים באידיש, והיא מתגעגעת עד מאד לשפה הזאת, ולכן נמשכת לשמחות של משפחתנו כי אנו דוברי אידיש,

מילדיה, בן ובת, שכמובן לא ראו שום סממן יהודי בבית, לא זכתה לראות נחת, עד כדי שהיא כבר הזמינה את המצבה וכבר חרטה עליהן את המילים: "כאן קבורה אימא שלא זכתה לנחמה" ...

היא יודעת שיתכן בהחלט מצב בו היא יכולה לסיים את חייה וילדיה אפילו לא ידעו על כך, היא יודעת שלא יהיה מי שיגיד עליה קדיש, וכנראה ששבוע, מקסימום שבועיים אחרי מותה, לא יהיה מי שיזכור אותה בארץ החיים...

היא מדברת על עצמה במין השלמה כזאת, שהיא חייה כל יום בטוב יחסית, בריאה, יוצאת להליכה יומית, פעמיים בשבוע משתתפת במועדון קשישות באידיש, פעם בשבוע מגיעה אליה מתנדבת משירות לאומי שיוצאת אתה לקניות, ביתר הזמן היא קוראת באידיש וזהו. פשוט זהו.

יום יום היא קמה בבוקר, לא מצליחה להבין למה היא זכתה לקבל יום נוסף שאין לה מה לעשות בו, אין לה טענות ח"ו, היא יודעת שזו מתנה, אבל אין לה פשוט מה לעשות עם המתנה הזו.

יושבת אישה, בת 87 שכל אחת הייתה מאחלת לעצמה את אריכות השנים ואת הבריאות שלה,

אבל חייה, אין בהם חיים!

ימים ארוכים בלי נחת, בלי לראות ילדים ונכדים ההולכים בדרך השם, בלי קריאת שמע, בלי מודה אני, בלי ברכה, **בלי להזכיר את שם השם!**

מה יש לה בכל עמלה? מה יש לה מכל חייה? **כלום!**

מצמרר כל כך!

אישה מבוגרת שלא זכתה לקבל מאמה שלה את **מתנת החיים!!!**

ואני, ואת,

לפעמים צריכה להזיע יותר מהרגיל, לפעמים אין כבר כוח ונמאס לסדר שוב ושוב ושוב ושוב,

אבל למה ילדי לא הספיקו לסדר? למה שלא אעכב אותם עוד שעה בבית בשביל לסדר? **למה לא?**

כי ממהרים הם להגיע בזמן לבית תלמודם, ללמוד את **תורת החיים!** ללמוד **הליכות חיים.**

אני, אימא יהודייה, קיבלתי מהוריי את מתנת החיים

ואני כן זוכה ברגעים אלו לתת לילדי שיחי' את

מתנת חיים!!!

עשיית מלאכה קודם הבדלה

תכנינו ז"ל אסרו לעשות כל מלאכה במוצאי שבת קודם שמקלה את המלה, דהיינו קודם שיבדיל.

גם אם עבר זמן ויצאת השבת וקבר הוסיף מחל על הקדוש, אסור לו לעשות מלאכה עד שיבדיל, שכל עוד שלא הבדיל, עדיו חלה עליו קדושת השבת במקצת.

גם עשיית מלאכות ועסוק בצרכי חל האסורים בשבת מדרבנן בכלל אסור זה, וכן סלטול וקוצה' אסור קודם שמבדיל.

העושה מלאכה במוצאי שבת קודם שהבדיל, אינו רואה סימן פרקה מאלאבתו.

הבדיל בתפלתו

אם התפלל ערבית והבדיל בתפלתו, שאמר 'אתה חוננתנו', הרי הוא מתיר בפשיית מלאכה, אף על פי שעדין לא הבדיל על הכוסי.

ברוך המבדיל בין קדוש לחל

מי שצוה לעשות מלאכה קודם שמבדיל בתפלה, וזמן ויצאת השבת כבר עבר, אינו צריך לומר את כל נסח ההבדלה כדי שיהיה מתיר בפשיית מלאכה, אלא די שיאמר ברוך המבדיל בין קדוש לחל בלא הזכרת שם ומלכות, שדי בפאמירה זו שיהיה הכר ללווי המלה לענון היתר עשיית מלאכה.

כמו כן, מי ששכח לומר 'אתה חוננתנו' בתפלתו ורוצה לעשות מלאכה לאחר תפלה ערבית קודם שמבדיל על הכוסי, יאמר 'ברוך המבדיל בין קדוש לחל'.

לסו"ג כ"ק מ"ח אדמו"ר רבי יעקב ישכר בער
בן כ"ק מ"ח אדמו"ר רבי חיים מרדכי זאקונללה"ח

אכילה בצאת השבת

משהחשיך יום השבת [בצאת השבת], אסור לאדם לאכול מאכל כל שהוא או לשמות יין ושאר משקים [חוץ ממים]. עד שיבדיל. תחלת אסור זה הוא משקיעת החמה, שאז הוא כבר ספק השבת.

הטעם לאסור האכילה הוא, לפי שזמן צאת השבת מטלת על האדם חובת מצות הבדלה, והואיל ועקר מצות הבדלה הוא בתחלת הזמן, דהיינו סמוך ליציאת השבת, התמירו חכמים לאסור אפילו שעיקמה בעלמא עד שיבדיל.

גם לאחר שהבדיל בתפלה - שאמר 'אתה חוננתנו', או שאמר 'ברוך המבדיל בין קדוש לחל', כל זמן שלא הבדיל על הכוסי הרי הוא אסור באכילה ושתייה.

התחיל סעודתו מפעוד יום

אכן, מי שהתחיל לאכל סעודה קודם שקיעת החמה, יכול להמשיך סעודתו ולהאריך בה באכילה ושתייה גם לאחר זמן צאת הכוכבים, עד שיברך ברכת המזון. ואף על פי שהוא כבר לאחר זמן צאת השבת, מפל מקומו בין שהתחיל בהתר אינו צריך להפסיק.

אין להחמיר להפסיק את סעודתו בצאת השבת, משום ששקפסיק בצאמצע סעודתו הרי הוא נראה כמגיש את המלה - שוואה שמותר להוציא את השבת.

גם באופן שבאמצע סעודתו נצרך להדליק אור וכדומה, ואמר 'ברוך המבדיל בין קדוש לחל', לא חלה עליו עדין חובת הבדלה, ומותר לו להמשיך לאכל את סעודתו.

מאורות השבת

מאורות השבת

מאת: ח. הלטובסקי

"אלה הדברים אשר תשים..." / על לוח ליהנו אותם נשים
את עינינו דמעה תרחוץ / בקראנו "חזון ישעיהו בן אמוץ.
אשר חזה על יהודה וירושלים..." / "...עיני, עיני יורדה מים..."
על מה הגיעה המכה / מדוע נותרה בת- ציון בכרם כסוכה?!
למה "היו צריה לראש, אויביה של..."
יושבת באבלה עד בוש, קולות נהי מחלונותיה על?!
על כי חטאה בתולת בת-יהודה / ובקינות על חטאיה מתוודה,
מתחרטת וסבה בתשובה / אומרת: נחפשה דרכינו...ונשובה,
והמרחס, כי לא תמו חסדיו / מנחס, כי לא כלו רחמיו.
שוהה הוא אל מנחתה / מוחה דמעתי / ומקרה ישועתי.

חברה יקרה, מובטחות אנו כי כשם שפרקי החורבן התקיימו ולדאבוננו מתקיימים
כל זמן שהותנו בגלות, כך בדיוק – בזכות התשובה, ההתחזקות המשותפת
וקבלות לעתיד... יתקיימו במהרה בימינו פרקי הנחמה.
ויקיים בנו הפסוק-

"השיבנו ה' אליך

ונשובה, חדש ימינו..."

בנה ביתך כבתחילה

ר. רוזנבוים

נמצאות אנו בעיצומם של שלושת השבועות, מתקרבות לקראת תשעה באב, והחיים ממשיכים... האם אנו מרגישות באמת את הכאב הגדול בחורבן ביהמ"ק? האם מצליחות אנו להתאבל באמת על חורבן הבית.

או שאולי רק מבקשת אנו לעבור את הצום הכי קל שאפשר, ומצפות לימים השמחים!?

בני הזוג זילברטל חשוכי ילדים היו, לא חסכו כל מאמץ כל מה שיכול לסייע ולקרב את ישועתם, לגדולי הרופאים פנו לחפש מזור, נסעו למקומות הקדושים העתירו תפילה והתחננו לישועה, נסעו לגדולי הדור לבקש ולהתברך בזרע של קיימא, זרע ברך השם, והנה, לאחר שנים רבות, ומאמצים אין ספור התמלאה משאלתם ונראה היה שישועתם קרובה לבוא.

היום הגדול הגיע, האב ממתין בחוץ, שקוע בתפילותיו, דרוך כולו, מצפה לשמוע את הבשורה הטובה.

והנה נפתחת סוף סוף הדלת, והרופא יוצא, מתקדם לכיוונו, אך פניו אינם מברשים טובות: צר לנו מאד, ליבנו אתך, אך כרגע המצב נראה קשה מאד, יש לנו אפשרות להציל את האם, אך אז נאבד את התינוק, יש לנו גם אפשרות להציל את התינוק אבל יהיה זה במחיר חייה של אמו---

את מי להציל???

האב, שבור ואובד עצות, תשאלו את אשתי, ענה, "הרי מדובר בחיים שלה"

הרופא חוזר פנימה, שוטה בעדינות את המצב לפני האם ושואל: את מי להציל, אותך או את הילד?

האם, בלי להסס עונה: "כל כך הרבה שנים חיכיתי לרגע הזה, כ"כ ציפיתי להיות אם בישראל, נתתי בשביל זה כל כך הרבה, תצילו אותו, את הילד, אבל בקשה אחת אבקש, שיאמר עלי קדיש, ילדי, שידע בני כי מסרתי את נפשי בעבורו"

כעבור שעות בודדות התקיימה לוייה רווית יגון וכאב, בה ליוו את האם הטרייה למנוחת עולמים.

13 שנים עברו, והנה, הבן היקר עומד לקבל עליו עול תורה ומצוות, קורא האב לבנו ומספר לו את סיפור חייו, שוטח בפניו את צוואת אמו, שיאמר קדיש, שיזכור את אמו שמסרה נפשה למענו.

תפילת ערבית בליל הבר מצווה, האב מלווה את בנו לבית הכנסת, פעם ראשונה קדיש על אימא,

יתגדל ויתקדש שמיא רבא, והקדיש, יבש הוא, לא רגש יש בו ולא שמץ געגוע והכרת הטוב....

שומע האב, ובוכה...

בשביל זה מסרה אימא את נפשה? הלזה קדיש יקרא?----

עם ישראל, בניו של קודשא בריך הוא, חטאו, על פי צריכה להיגזר גזירת כליה ח"ו, אך הקב"ה אבא רחום, שופך ברחמיו חמתו על עצים ואבנים, מחריב את בית המקדש, נחרב הבית בעבורנו, במקומנו, ואבא גולה מביתו,

ומה מצפים מאתנו? לחוש את הכאב, וכלי מסייע ניתן לנו, צום, תשעה באב,

בידוע, שכנקטע איבר ח"ו, כל עוד העצבים שבאותו אזור רגישים, פועלים, ניתן לחבר את האיבר בחזרה, ורבים הסיכויים כי ימשיך הוא לתפקד כבראשונה,

כל עוד נחוש את כאב החורבן, נכאב אותו, יש לנו סיכוי להחזיר את המצב לקדמותו, את הבית לבנינו.

כשנחוש את צער השכינה, את אבא שבית אין לו, דופק הוא על פתחינו, ומתחנן: פתחי לי...

"שראשי נמלא טל קווצותי רסיסי לילה" כביכול הקב"ה נרטב מטל הלילה,

אין לו בית!

כשנבין ונכאב, באמת ניגאל!

ולוואי ונזכה להיכלל בכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה!

במהרה בימינו אמן!

היערכות לאירוע או לכל פרויקט

אפני אירוע או ניהול פרוייקט כגון יציאה לחופשה אטמה ימים, ארבעת מחברת ולהכין בו דף אבא יום שלטא צד אאירוע, ואצ ארתחיל את היילום מהסוף ארתחילה, אדוגמה ביום האירוע, ארלום רק את מה לאי אפלי אצלות יום אפני, ואצ ארת אחורה, אדוגמה: מתק מחברת חבר מצווה לאי:

יום ראשון- יום חבר מצווה- אולאות איוצצוס, ארבעת נוטה, אקחת את הדברים אאואם, אבדוק היילומת הדברים אלקחוני הבא.

מוצאי שבת - אאסות את מהלי האויצ, אבאל אסונה, ארבעת את אולות הסאטים

יום ליילי - הכנות אלת קודל

יום חמיילי - אקנות יקות ומצרכים אפי היילומה בדף הפרד

יום רביילי - אוודא להבאדים לא בואם מוכנים ואחצק כבתרים אחת חבר מצווה.*

כך מחולקת הצבודה בצורה באיונות ופרבה מהחילת יוד כ יודעים בדיוק מה צולים היום.

כדאי אכן אלתק אוענו ביילופים אלק כ אחרת אמליק אדבר אץ חבר מצווה....

אצאבם בלחמות

למשלוח רעיונות וטיפים

דמשק אליעזר 43 בני ברק, מיקוד 5161213

טל: 03-5271317-03 בייד: 052-7655956 פקס: 1533-6746490

כתובת מייל: במסלול אתרוג ובאישור ועדת "לטהרנו"

mv05276@gmail.com

